

щата стена от защитник се превръща във враг, а в самата спотаена закана на *падащата* стена има нещо двусмислено – тя се оказва по своему уязвима – нестабилна, крехка, чуплива.

Двата мотива разместват своите предикации. Прозорецът заприличва на стена; стената заприличва на прозорец.²⁶

Оформянето на общо предикативно пространство между двата мотива поражда фигурата (стена/прозорец). Текстът на „Нощ“ по особен начин онагледява това съвместяване – попаднали в обсега на верижни анжамбмани „прозорци“ и „стени“ прилепват в един и същ стих с подсказаната възможност да функционират като едно цяло, с изравнени синтактични функции в двоен контекст:

Разсъмнало се. Скреж нашарил
прозорци; голите стени
привижда ми се, дебнат само
да паднат въз глава – от бол
едвам усещана. . .

(т. е. „скреж нашарил прозорци, голите стени“; или „прозорци, голите стени привижда ми се, дебнат само...“).

Стъклената-залежена-стена означава едновременно прозираща откъснатост и невъзможност да се прекрачи в нея. Предикациите на „прозорец“ налагат импулсите на любопитството, влечението към об-зиране и разбиране на ставащото отвън, към светлината и познанието, предикациите пък на стена в същото време осуetyават, обричат на провал тези импулси. Тази „фигурална смес“ носи потенциите за символизирането на „метафизична стена“, на непознаваемост

²⁶ В това разместване може да бъде привидяно контаминиране на дълбинни антропологични схеми за пространствено ориентиране (по Гарсиа-Берио). Не е ли още тук заложен мотивът на слепотата у Яворов, на монохроматичното виждане в поезията му и на агностицизма му? И от друга страна – обесията за незащитимост и необходимост от самоизолация, двойственият импулс на порив-страх за (от) преминаване на преградата?